

ἀφίνωμεν ελεύθερα τῆς τράπουλας τὰ μέρη
καὶ κάμνωμεν ἀνάκληται τῆς νέας προσταγῆς,
κι' ἄς χάνῃ ἵστε ὁ καθείς τὰ μαλλοκέφαλά του
καὶ ἄς τινάζῃ ἔπειτα ἴσὸν δρόμο τὰ μαγάλα του.

Τοιαῦτα διαδόσομεν ἐκ τῆς Ἀστυνομίας
καὶ ἄλλας θὰ ἐκδώσωμεν διαταγὰς ἠμοίαις.

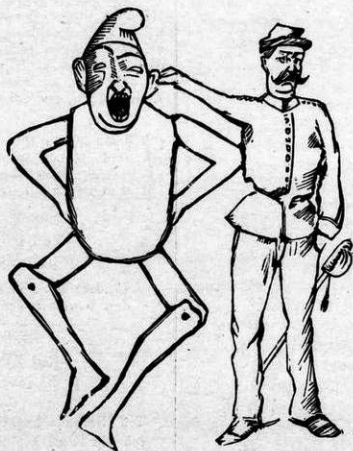
Φασουλῆς καὶ Περικλήτος ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Λοιπὸν τί τρέχει, Φασουλῆ;
Φ. Γιὰ τοῦτο τρέχα ῥώτα.
Π. Θέλω γι' αὐτοὺς τοὺς ντιστεγὰ καὶ μᾶθω πρῶτα πρῶτα.
Τοὺς ξέρεις; τοὺς ἄνθρωποι νὰ εἶναι;
Φ. Γι' αὐτοὺς μονάχα οὐχ' ἔγνων ἑσχάτως αἱ Ἀθῆναι.
Μυστηριώδεις ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς κοινωνίας
μὲ τίτλους καὶ περγαμηνὰς ἀρχαίας εὐγενείας,
μὲ ἄλλους λόγους ὁ ἄφροσ τῆς νέας πρωταουσίης...
ἐν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τοὺς εἴης καὶ ἄλλο νὰ τάκοῦσης.
Π. Βρὲ τί μευ λέεις;
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ,...δὲν εἶναι σὰν καὶ σίνα,
ποὺ ἔχεις γένος βάνουσον καὶ μοῦτρα λερωμένα.
Δὲν ἔχουν αἷμα κόκκινο καθὼς καὶ τὸ ἴδιό σου,
οὐδὲ φοροῦν ἐσώδρακα καθὼς τὸ ἐσώδρακό σου,
ἀλλ' ἔχουν αἷμα κυανόν μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
κι' ἀσπρόρροχα κι' ἐσώδρακα πλεγμένα μὲ μεταξί,
ἀλειθονται νυχθημερόν μὲ μύρα καὶ κολόνια,
γι' αὐτοὺς ἡ τόση ἀρχοντιά, γιὰ τοὺτους τὰ σαλόνια,
μὲ γέφυρα καὶ μὲ χοροὺς τῆς ὄρας τῶν περῶν,
καθβάλα πᾶν ἴσῃν Ἐκκληζιά, καθβάλα προσκυνοῦν,
καθβάλα τρῶν ἀντιθεῶν ἀπ' τοῦ παπᾶ τοῦ χριε,
βαστοῦν πηροῦν ἀργυρὸ καὶ ἀργυρὸ μαχαίρι,
γιὰ δὲ λα εἶνε κἄτι τί, γιὰ δὲ λα ξέρουν κἄτι,
γύρουν τὰ ἔπισω τῶν σ' ἔμένα τὸν σακάνη,
αἱ δ' ὄψηλαι κυρία τῶν μετ' ἄρετῶν σπανίων
εἰσάγων λαθρεμπορία συχνὰ ἴσῃν Τελωνέσιον
καὶ κρῶθουν ἴσῃν παπλώματα λογιῆς λογιῆς δανειλαίας
καὶ μὲ ἴσῃν βρακοζῶνας τῶν μεταξωταῖς κορδέλαις.
Π. Μὰ τί μεγάλοι ἄνθρωποι!...
Φ. Ἀλήθεια, Περικλήτο...
τοῦ δόλου ἡ ἀγένεια εἰς κόρακας ἔρρετω. [πρῆπου...
Γι' αὐτοὺς τοὺς νέτους ντιστεγὰ ὅσα κι' ἂν πῆς τοὺς
τοὺς χαιρετᾶς;... δὲν χαιρετοῦν καὶ κἀνοῦν πῶς δὲν βλέ-
δὲν χαιρετᾶς;... οὐ χαιρετοῦν κι' ἀρχίζου διαχῶ... [πουν...
εἶναι πολὺ περίεργος ἡ εὐγενῆς τῶν φύσις. [σις...
Ἐπίσκεψιν δὲν δέγονται παρά κατὰ τὸ βράδι,
αἱ δὲ κυρία ὀμιλοῦν μαζὶ σου ἴσῃν σκοτάδι

καὶ τῆς αἰδοῦς τῶν, Περικλή, δὲν φαίνονται τὰ ρόδα...
τοιοῦτοτρόπος ἀπαιτεῖ τῶν ντιστεγῆ ἡ μῦθα.
Σοὺ ἔχουν κἄτι ἔθιμα ποὺ εἶναι ν' ἀπορήσης...
τὰ χροῦτὰ τῶν τὰ εὐγενῆ μονάχα νὰ μυρίζῃς
κι' ἀμέσως τότε, Περικλή, καὶ σὺ κατακλιθῆναις
ὅτι δὲν εἶσαι ἄπιστος πρὶν χυδαῖος μπεχλιβάνης,
ἀλλ' ἄνθρωπος τρὲ κόρη ἰλ φῶ, μὲ γένος καὶ ἀξίαν,
περμένους εἰς αὐτὴν τῆν γῆν ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν.
Π. Βρὲ τί μοῦ λέεις;

Φ. Μογχοβαλῆ κι' ἡ περιπέριά τῶν.
Π. Νὰ μὲ εἰσάξῃς, ἀδελφέ, εἰς τὰ μυστηρία τῶν.
Φ. Σιγὰ σιγὰ, βρὲ Περικλή, καὶ θὰ ἴκῃ μᾶθῃς ὅλα...
ὀργήγορα εἰς μέγαρον θὰ ἔμεις μυροδόλα,
καὶ εἰς τοὺς κύκλους τοὺς καλοὺς προσοθήγη ν' ἀρέσῃς
καὶ ἴσῃν βρακο μεταξωτῶ ἀμείως νὰ φορέσῃς,
ἂν δὲ καὶ κἄλτσα, Περικλή, ἀπὸ μεταξί βίλης
παύσις νὰ εἶσαι πρότιυχος καὶ ρυπαρὸς χαμᾶλης,
καὶ θὰ εἰσέρχῃσαι παντοῦ μετὰ τῆς γυναικίς σου
κι' εἰς δλους τὸ μεταξωτὸ θὰ δεῖχῃς ἴσῃν βρακο σου,
οἱ δ' εὐγενεῖς θὰ ἔρχονται καὶ θὰ οὐ τριγυρίζουν
καὶ εἰσι τοῦ τσουράπι σου θὰ τρίχουν νὰ μυρίζουν,
καὶ σὺ μὲ ὄφως σοδαρόν τὸ πόδι σου θ' ἀπλώνῃς
κι' ἔμένα θὰ περιφρονῇς καὶ θὰ μὲ φασκελώνῃς.
Π. Μὰ ποῦ τὰ ξέρεις δι' αὐτὰ;

Φ. Γιὰ τοῦτο μὴ ἐρώτα...
ἔλα καὶ σὺ νὰ συστηθῇς ἴσῃν φέροντας τὰ πρῶτα.
Π. Μὴ εἶσαι ντιστεγὰ καὶ τοῖ;
Φ. Δὲν εἶμαι, μὰ θὰ γίνω...
τὴν τόσην βαναυσότητα διὰ παντὸς ἀφίνω,
ἀμέσως ἀπεκδοῦμαι τὸν Φασουλῆν τὸν πρῶτον
καὶ εἰς αἰθούσας εἰσχωρῶ εὐδοῦν κι' ἐρώτων,
τοῦ γένους μου τοῦ ταπεινοῦ τὰ σῆμβολα εἰλῶν
κι' εἰς τὴν χυδαίαν μύτην σου τὰ πόδια μου ἀπλῶν
κι' ὀργήγορα πληροῖσαι καλά νὰ τὰ μυρίσῃς
κι' ἀληθινῶν εὐγενεῖαν καὶ τρόπους νὰ γνωρίσῃς.
Νίπτω κι' ἐγὼ τὰς χεῖράς μου νὰ φύγ' ἡ ρυπαρότης
καὶ ἀπὸ τοῦδε μόνο; μου βαπτίζομαι ἰπτότης
τοῦ αἵματος τοῦ κυανοῦ, τῆς στοργυλλῆς τραπέζης,
καὶ κάθου σὺ, βρὲ μασκαρά, ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίζῃς.
Ἀλήθεια ἐπιχάθηκα νὰ ζῶ μὲ τοὺς προστούτους...
ζῶν δὲν λέγεται, μωρέ, νὰ γράφῃς μόνον στίχους
καὶ τὸ ξερὸ κεφάλι σου ἴσῃν τοιχο νὰ κτυπᾷς
καὶ ὀλο θέματ' ἄρηται νὰ ψάλλῃς σὰν παππᾶς,
μὲ τότε λέγεται ζῶν, διαδόλω μπεχλιβάνη,
σὰν γίνῃ θυμιατὸ ταγγεῖο καὶ τᾶπαιτο ἰδαν.
Π. Θέλω κι' ἔμένα ντιστεγὰ ἀμείως νὰ μὲ κάνῃς.
Φ. Γι' αὐτὸ μὴ σεκλετίζομαι καὶ μὴ μοῦ χολοσκάνῃς.
Θέλω νὰ γίνῃς Πρίγκηφ, Δούξ, Μαρκεῖσιος, Βερόνος;
Π. Ὅτι κι' ἂν θήλῃς κάνε με... τὸ εἶχον' εὐγνωμόνος.
Φ. Ἐγὼ Βαρόνον, Περικλή, πρὸς τὸ παρὸν οὐ κἄνω
καὶ σὺ βαπτίζω ντιστεγὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
σοῦ δίδω δὲ περγαμηνὰς εἰς θήκην ἑκλεκτὴν
κι' ὡς εὐγενεῖας σῆμβολον παλᾶμην ἀνοικτήν.
Καὶ τώρα εἰς ἀνώτερα...
Π. Ἐδχαριστῶ, σπολλάτη,
καὶ ὄρω, φίλε ντιστεγὰ, τρεῖς ματσουμαῖς ἴσῃν πλάτη.

**Φασουλής ο γαλαντόμος
κι' ένας νέος αστυνόμος.**

(Είς αστυνόμος τριγυρνᾷ μ' ἕνα κλητήρων λόχον
και κλείνει χαρτοπαίγνια και λέσας διαφόρους,
και πηδᾷ και τὸν Φασουλῆν εἰς ἕνα καπνοδόχον
σκεπτόμενον περὶ φυγῆς με' ἄλλους τζογαδόρους).

'Α. Σ' ἐπιτάσσει...

Φ. 'Αφήστε με...

Α. Μὴν τὸ κουνήσῃς πάσσο...

εἰς ἕποιο μέρος κι' ἂν χωθῆς ἀμέσως θὰ σὲ πιάσω.

'Ο Στάτικος παρήγγειλε νὰ κλείσουν πλέον δλα,

νὰ λείψῃ πᾶς τῆς τράπουλας ἢ κάθε καρμανιόλα,

και ὅποιος συλλαμβάνεται' σὸ πράσινο τραπέζι,

ἢ χρήματα ἢ κόκκαλα ἢ δόσσαλα νὰ παίζῃ,

θὰ ὀδηγῆται πάραυτα εἰς τὴν 'Αστυνομίαν

κι' ἐκεῖ θὰ σιγματίζεται με' τὴν ἀτιμίαν.

Φ. 'Αφήστε με ἦσυχον... και ἄλλοτε σὰς εἶπα

πὼς μ' ἔλα τοῦτα κάνετε εἰς τὸ νερὸ μὴ τρώπα,

και ἂν τὰ χαρτοπαίγνια ὁ Στάτικος σφαλῆ

ἢ σήμερον ἢ ἀβριον θ' ἀνοίξουν πῶς πολλὰ,

κι' ἀδίκως στάκῃ ρίχνετε 'στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ,
γιατί γελοῖοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν 'λγο νοῦ.

Α. Τοιαύτην ἔχω ἐντολὴν ἐκ τῆς 'Αστυνομίας.

Φ. 'Εγὼ δὲν εἶμαι, ἀδελφέ, δημόσιος Ταμίας,

οὔτε σπαθίτος λιγερὸς και κατακορδωμένος,

οὔτε κανένας ντιστεγκὲ και διακεκριμένος,

και ὅπου και ἂν χῶνῶμαι και ὄχι και ἂν κάνω

ὀπόληφην κι' εὐγένειαν παντάσῃσιν δὲν χάνω.

'Εγὼ κι' ἂν παίζω τὰ χαρτὰ και νύκτα και ἡμέρα

πέρνω και δίνω πάντοτε καθουριστὸν ἀέρα,

ἀλλ' ὅταν δημοῦ χρήματα πραγματικὰ πληρώσω

ἀμέσως τότε θὰ σκεθῶ πὼς πρέπει νὰ σουφρώσω,

και ὅταν κλέψω μὴ φορά, θὰ κλέψω και δευτέραν,

και οὕτω πὼς θὰ ὑψωθῶ 'σ'ὼν ντιστεγκὲ τὴν σφαίραν,

και ὅταν γίνω ντιστεγκὲ, θὰ εἶμαι ὅπως πρέπει,

ἢ ἐξουσία εἰς ἐμὲ τὸ πᾶν θὰ ἐπιτρέπῃ,

κι' ὅταν ἀπλῶν πρὸς κλοπὴν τὰς καθαρὰς μου χεῖρας

και παίζω εἰς τὴν τράπουλα τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας,

τὸ ζῆφος μου, τὸ στέμμα μου, τοῦ ἔθνους τὰ Ταμετα,
 ὁ Νόμος θὰ μὲ συγχωρή και ἡ Ἀστυνομία,
 και πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως θὰ κἀνυ πὼς δὲν ἔλπει
 καὶ θὰ βουτᾶ τὸ χερί του μὲς ᾠτῆ δικῆ μου τοῦπῃ.
 Α. Ὀργήγορα παρακαλῶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.
 Φ. Θαυμάζω μὲ τὸν ζῆλόν σας κί' αὐτὴν τὴν προθυμίαν
 και χαίρω πὼς εὐρίσκονται καθὼς και σὰς φρουροὶ
 εὐκίνητοι, δραστήριοι, γενναῖοι, αὐστηροί,
 φρονιζόντες ζῆποτε περὶ τῶν πολιτῶν
 και σώζοντες τὸ ἔχειν μας ἐκ τῶν λωποδυτῶν,
 ἀλλ' ἀπὸ τέτοια πράγματα ταῦτι μας δὲν ἰθρύνει
 κί' ὁ περιούσιος λαὸς τοὺς φόρους του πληρώνει.
 Εἶναι καλὸν νὰ ἐξυπαῖ και ἡ Ἀστυνομία
 και νὰ καταδιώκεται ἑκάστη ἀτιμία,
 ὁ νόμος δὲ νὰ φαίνεται πὼς ὄντος λειτουργεῖ,
 πὼς πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως καθέλου δὲν ἀργεῖ,
 ἀλλὰ ἐγὼ σὰς βεβαίω πὼς ἔλα χάλτσα εἶναι
 και ἢ τρεχάλας γίνονται διὰ τὸ θαυθῆναι.
 Κανεὶς Ρωμηὸς δὲν φαίνεται πτωχὸς και φοουκαρᾶς,
 δι' ὄλους καλοπέρας και μπόλικος παρας,
 δὲν ἔχειε τόσους θηραυρούς κανέννας τί νὰ κἀνυ
 και τρέχει πικᾶ ᾠτῆν τράπουλα τὸν πόνο του νὰ δάνυ,
 κί' ἀδικως τόση γίνεται συζήτησις κί' ἀντάρα,
 γιὰτι κί' ἂν χάση ᾠτᾶ χαρτιὰ δὲν δίνει μὲς πεντάρα.
 Ὑπάρχει τὸ περισσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικουπῆ,
 ὑπάρχει ἀνεξάντλητον τοῦ Κεντρικοῦ τὸ κροῦπι,
 κί' ἐνὸση περισσεύματα ἔ οδρανὸς μὲς ὄρας,
 κί' ἀπ' τὰ καλαμερόβρακια καὶ εὐτυχία τρέχει,
 ἀφήτε νὰ σκορπίζωμεν ἡσυχῶς τὸν παρα μας
 ὡς ὄτου πλέον ταμπουρὰ νὰ παίζου τάντερά μας.
 Α. Βρὲ τράβα εἰς τὸν Στάτικο...
 Φ. Τί διὰβολος σὰς πιάνει ;
 τὸν κόσμο δὲν ἀρίντε τὸ γουστό του νὰ κἀνυ ;
 Ἄν ἐβουτῶχε ἀληθῶς ἡ προσφιλις Ἑλλάς
 και φόρους δὲν ἐπλήρωνε κανεὶς κρεμανταλᾶς,
 θὰ σὰς ἐφώναζε κί' ἐγὼ «καϊδωόμεε τα ἔλα,
 προτὸυ ἐκ πείνης κἀτίσχανε ἀφήσωμεν τὰ κῶλα».
 Α. Βρὲ τράβα εἰς τὸν Στάτικο χωρὶς νὰ μ' ἀπαντᾶς.
 Φ. Ἐνα ἱπποτῆνη ὡς ἔμὲ δὲν πρέπει νὰ σκουνηζῆς.
 Ὁ κόσμος ἔλος εὐτucheῖ και δὲν μὲς δέρνει ψώρα...
 πότε θὰ παίζῃ κί' ἡ Ἑλλάς, ἂν δὲν παίζῃ τώρα ;
 Α. Βουδάσου κί' ἀκολούθειε μας...
 Φ. Τί διὰβολος σὰς πιάνει ;
 τὸν κόσμο δὲν ἀρίντε τὸ γουστό του νὰ κἀνυ ;
 Ἄρῃ τῆς πείνας εἰσψιν και τοῦ λιμοῦ οἱ φόβοι
 ἄς ἔλθῃ και ὁ Στάτικος μαζὶ μας νὰ τὰ κόβῃ,
 κί' ἄς τρέψῃ κί' ὁ Προθυπουργὸς μὲ τὸ πουγγί ; γιμάτο
 εἰς τὸν Βαγγιέλη τὸν Ζερβὸ και εἰς τὸν Ἀσημάτο.

Α. Δὲν ἔντρέπεται παληάνθρωπε ;
 Φ. Καμιρὶ ἄντροπὴ δὲν κἀνω...
 ἐγὼ, μορῆ, φιλοσοφῶ ᾠτῆν τράπουλα ἐπᾶνω,
 και ἡσυον παρακαλῶ καθίνας νὰ μ' ἀφήτῃ...
 ἐγὼ και κάθε ἄνθρωπος ἐπλάσθη κλέπτης φύσει...
 ἐν τὸν πλοῦτον ἀγαπᾶ, οὐκίναται τὸν κόπον,
 κί' ἔταν κλοπῆς ; δὲν εἴμπορε νὰ εθρῃ ἄλλον τρόπον,
 μὲ τόσας σκέψεις πονηρὰς ἢ διδα τοῦ σαλεύει
 και ρίχνεται ᾠτῆν τράπουλα και κλέβεται και κλέβει.
 Μὲ τοῦτα τὰ τρεχάματα κτυπᾶτε ᾠτὸν ἔρα,
 κί' ἂν δὲν τὰ κόβου ἀπ' ἐδῶ θὰ πᾶνε παρατέρα,
 κί' ἂν οἱ πολιταί σῆμερα ᾠτὸν πειρασμὸν ἀνθῆξου,
 ἀλλ' ἄδριον μεθῶριον γιὰ σίγουρα θὰ παίζου,
 κί' ὁ Στάτικος και πᾶς ἄρχῃ ἄς μὴν τὸ ἐπιτρέπῃ...
 Α. Κυττάξτε τὸν ᾠτῆ γρήγορα ᾠτῆ μὲ και ἄλλη τοῦπῃ.

(Ἀπὸ τὸν σβέρκο ἔξαφρα ὄδο τρεῖς ὠροῦροι τὸν πᾶνονυ
 και κατὰ τοῦπῃν ἔρευαν τοῦ φουκαρᾶ τοῦ κᾶνονυ,
 κί' ὄσα λεπτὰ τοῦ βροῖκουνο μὲ τρόπο τοῦ τὰ πῆνονυ
 και μὲ κλωστογαῖς και μὲ γροθιαῖς ἀλύπητα τὸν δέρνονυ).

Τὸ Ρωμηὸ ὁ Καζαμίας, μὲ μικρὰς καινοτείας.

Γεμάτος ἀπὸ δὴν οπουδαίαν και ἀστείαν
 ἀντι λεπτῶν πενήτια πωλεῖται ᾠτῆ Ἐστίαν.

Και ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Ἐπισκοποπούλου ἡ νὲ Ἀδριανή,
 τὸν κόμ ἰλ φὸρ κριτα και μουσικὸς τρανή,
 ἔσθῃλας ἐνυφεθῆται τὸν ποιητῆ τὸν Σκόκον
 κί' ἡ μουσικὴ κί' ἡ λύρα εὐθὺς ἐπῆραν φόκον.
 Μὲ τὴν καρδιά του διη και ὁ Ρωμηὸς ἔχαρῃ
 γι' αὐτὸ τᾶγαπημένο και ταίριαστο ζευγάρι.
 Ὁ τῆς Ἑλλάδος Ὀδηγὸς, γραφεὶς ὑπὸ Μακρῆθ...
 εἰς ἔλα λεπτομέρεια κί' ἀκριβεία και τάξις,
 εἰς τοῦτον εἴμπορεε καθεὶς ἀληθινὰ νὰ ἴσῃ
 πᾶν ἀφορῶν τοὺς Ἑλληνας, πού εἶναι νὰ τρωμάξῃς,
 Συμβάτια καταπληκτικὰ και σγῶλια ποικίλα...
 διέβλον χρησιμῶτατον και εἰς τὰ δύο φύλα.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς διέβλον μυστηριώδους ὄρους,
 περιλαμβάνον τόσα ἀίνιγματα και γρίφους,
 προβλήματα παντοια, μικρὰ τε και μεγάλα,
 πολλῆν κρυπτογραφίαν, κυβόλεξα και ἄλλα.
 Περιεργον φρόντι και τοῦτο τὸ διέβλον...
 πωλεῖται ᾠτῆς Ἐστίας τὸ διελιοπωλεῖτον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ὡς κἀνω — πὼς ᾠτὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ.
 ᾠτῆν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδῃ συνοραεῖε
 μὲ Σενοδολετον Σιδή, — ὄδο ᾠτὸ λάδο, τρεῖς ᾠτὸ ἔσθῃ.

μὲ Χημειον, μὲ μὲ μᾶνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 και μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς. — ὄδος τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.